

Paweł Cioch

doktor nauk prawnych, adiunkt w Katedrze Postępowania Cywilnego KUL,
radca prawny

Orzeczenie Sądu Arbitrażowego ds. Sportu w sprawie A/1480/*Pistorius* przeciwko IAAF z 16.5.2008 r.

Zespół Arbitrów:

Prof. *Martin Hunter* (Zjednoczone Królestwo), przewodniczący;
Pan *David W. Rivkin* (Stany Zjednoczone);
Pan *Jean Philippe Rochat* (Szwajcaria)

Lekkoatletyka

Prawo do współzawodnictwa dla atlety z kalectwem w zawodach zatwierdzanych przez IAAF obok pełnosprawnego fizycznie atlety.

Stopień dowodu

Brak udowodnionej biochemicznej lub metabolicznej przewagi nad innymi atletami z powodu protezy.

1. Przepis 144.2(e) Regulaminu IAAF Międzynarodowego Stowarzyszenia Federacji Lekkoatletyki stanowi, że „Zgodnie z celem tego przepisu, co następuje będzie uznane za pomoc i jest niedozwolone: (...) (e) Użycie jakiegokolwiek technicznego urządzenia zawierającego sprężyny, koła lub inny element, który zapewnia użytkownikowi przewagę nad innym atletą nieużywającym takowego urządzenia”. Tam, gdzie nie ma żadnego dostatecznego dowodu jakiegokolwiek metabolicznej przewagi po stronie niepełnosprawnego atlety – osobnika po podwójnej amputacji używającego protezy – ze względu na fakt, że niepełnosprawny atleta zużywa tę samą ilość tlenu co pełnosprawni fizycznie atleci w podmaksymalnej prędkości i nie ma żadnego dowodu na to, że biomechaniczne rezultaty używania tego konkretnego urządzenia dają atlecie przewagę nad innymi atletami nieposługującymi się takowym urządzeniem, niepełnosprawnemu atlecie nie można zakazać współzawodnictwa w międzynarodowych zawodach zatwierdzanych przez IAAF obok pełnosprawnych atletów.
2. Tam, gdzie odwołanie nie dotyczy żadnego elementu dyscyplinarnego, nie jest to dowód „poza uzasadnioną wątpliwość” stosowany w sprawach karnych i nie może to być żaden z pośrednich dowodów, które są przeprowadzane od czasu do czasu

w związku z procesami dyscyplinarnymi. W takim przypadku, stopień dowodu to „bilans prawdopodobieństwa”.

Apelujący, *Oscar Pistorius* (dalej: Pan *Pistorius*) jest obywatelem i mieszkańcem Republiki Południowej Afryki. Jest profesjonalnym atletą biorącym udział w biegach na 100, 200 i 400 m.

Pozwany, Międzynarodowe Stowarzyszenie Federacji Lekkoatletyki (IAAF; „Federacja”) sprawuje nadzór nad sportem lekkoatletycznym na świecie i jest uznane przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski. Ma swoją siedzibę w Księstwie Monaco.

W tym postępowaniu arbitrażowym Pan *Pistorius* odwołuje się od Decyzji Nr 2008/1 Rady IAAF z 14.1.2008 r. (dalej: Decyzja IAAF), że protezy *Cheetah* używane przez Pana *Pistoriusa*, który uległ podwójnej amputacji, gdy miał jedenaście miesięcy, stanowiły urządzenia techniczne i zapewniały mu przewagę nad pełnosprawnymi atletami, przez co naruszony został przepis 144.2(e) Regulaminu Współzawodnictwa Międzynarodowego Stowarzyszenia Federacji Lekkoatletyki.

Decyzja IAAF oparta została na raporcie przygotowanym dla IAAF przez prof. *Brüggemanna* oraz jego współpracowników z Niemieckiego Uniwersytetu Sportu w Kolonii (dalej: Raport Kolonijski). W rezultacie Decyzji IAAF Pan *Pistorius* otrzymał zakaz współzawodnictwa z pełnosprawnymi atletami w zawodach zatwierdzanych przez IAAF.

Historia tej sprawy jest nadzwyczajna i prawdopodobnie bez precedensu. Należy opowiedzieć ją w szczególach, aby czytelnik mógł zrozumieć niezwykłą naturę dyskusowanych zagadnień oraz złożoność związanych z nimi aspektów naukowych.

Pan *Oscar Pistorius* jest obywatelem Republiki Południowej Afryki urodzonym 22.11.1986 r. bez kości strzałkowych w nogach. W wieku jedenastu miesięcy jego nogi zostały amputowane pod kolanami. Od tego czasu Pan *Pistorius* chodzi, biega i podejmuje wiele innych aktywności fizycznych, używając sztucznych kończyn dolnych.

Pomimo kalectwa, sport zdominował jego życie. W czasach szkolnych Pan *Pistorius* rywalizował w wielu dziedzinach sportu, łącznie z rugby, piłką wodną, tenisem oraz zapasami. Podczas rozprawy zeznał, że nigdy nie pomyślał o sobie jak o „niepełnosprawnym”. On nie pamięta faktu posiadania swoich naturalnych nóg. Na przesłuchaniu prawnik IAAF opisał go jako „wspaniałego atletę, inspirującego sportowca”.

Pan *Pistorius* rozpoczął współzawodnictwo w bieganiu w styczniu 2004 r., kiedy po poważnym urazie kolana na boisku do rugby, zaczął traktować sprint jako część swego programu rehabilitacyjnego.

Aby brać udział w dyscyplinach sportowych, Pan *Pistorius* używa protez znanych jako *Cheetah Flex-Foot*, dostarczanych przez spółkę Össur HF (dalej: Össur) z siedzibą w Islandii. Proteza *Cheetah Flex-Foot* jest zaprojektowana dla osób po pojedynczych i podwójnych amputacjach kończyn poniżej kolana oraz powyżej kolana, które zamierzają biegać rekreacyjnie i/lub w ramach współzawodnictwa. Była ona używana przez wiele osób po pojedynczych i podwójnych amputacjach, niezmiennie od 1997 r.

W 2004 r., jedynie 4 miesiące od momentu, gdy rozpoczął współzawodnictwo w bieganiu, Pan *Pistorius* wziął udział w Paraolimpiadzie w Atenach, gdzie wygrał złoty medal w biegu na 200 m oraz brązowy w biegu na 100 m. W czasie trwania tego procesu odwoławczego był on paraolimpijskim światowym rekordzistą w biegach na 100, 200 i 400 m.

W 2004 r. Pan *Pistorius* rozpoczął również, obok sprawnych fizycznie atletów, współzawodnictwo w zawodach zatwierdzonych przez IAAF w Południowej Afryce. Wygrał on rozpoczynający zawody bieg na 100 m w Pretorii, osiągając czas 11,51 sek. W następnym roku brał udział, obok pełnosprawnych atletów, w Południowoafrykańskich Mistrzostwach, w których osiągnął szóste miejsce w biegu na 400 m.

W 2005 r. Pana *Pistoriusa* zaczęto zapraszać do udziału w biegach organizowanych przez IAAF za granicą. Również tego roku został zaproszony do udziału w biegu organizowanym przez IAAF w Helsinkach.

Jednakże zdecydował nie uczestniczyć w tym biegu na rzecz ukończenia szkoły średniej oraz dalszego treningu przed wystartowaniem w organizowanych przez IAAF zawodach międzynarodowych. Przez kilka lat koncentrował się na ukończeniu edukacji oraz nieustannym treningu lekkoatletycznym.

Na początku 2007 r. Pan *Pistorius* powrócił do zawodów w biegu krótkim i w marcu tego roku osiągnął drugie miejsce w Mistrzostwach w Południowej Afryce w biegu na 400 m, osiągając czas 46,56 sek.

W dniu 26.3.2007 r. Rada IAAF obradująca w Mombasie w Kenii zadecydowała wprowadzić poprawkę do przepisu 144.2(e) Regulaminu IAAF w celu uregulowania kwestii używania urządzeń technicznych. Nowy przepis zabrania:

(e) Użycia jakiegokolwiek technicznego urządzenia zawierającego sprężyny, koła lub inny element, który zapewnia użytkownikowi przewagę nad innym atletą nieużywającym takowego urządzenia.

Wiosną 2007 r. Pan *Pistorius* otrzymał zaproszenie do udziału w zawodach o Grand Prix Norwich Union Glasgow, które miały mieć miejsce 3.6.2007 r. Jednakże zaproszenie to zostało następnie wycofane po interwencji IAAF.

W dniu 15.6.2007 r. na konferencji prasowej, podczas pierwszego w 2007 r. spotkania Złotej Ligii w Oslo przewodniczący IAAF, zapytany o prawo Pana *Pistoriusa* do współzawodnictwa, oznajmił, że nie zostałby on wykluczony, chyba że IAAF otrzymałoby naukowy dowód świadczący o tym, iż jego protezy dają mu przewagę. Dlatego wówczas był on uznawany za kwalifikującego się do współzawodnictwa.

W dniu 25.6.2007 r. Pan *Pistorius* został zaproszony do udziału w Złotej Gali w Rzymie, mającej się odbyć 13.7.2007 r., i biegł w specjalnie zainscenizowanym wyścigu „B”, który na polecenie IAAF był nagrywany przez włoskie laboratorium sportowe przy użyciu siedmiu kamer o wysokiej rozdzielczości obrazu z różnych pozycji. Skończył on na drugim miejscu, a następnie taśma video stała się dowodem rzeczowym w postępowaniu apelacyjnym.

Dla obserwatora niebędącego naukowcem nagranie zdaje się pokazywać, że Pan *Pistorius* był wolniejszy od pozostałych biegaczy startujących z bloków startowych podczas fazy nabierania szybkości (przez około 50 pierwszych metrów) oraz podczas pierwszego zakrętu, lecz szybszy na „linii prostej”. Podział czasu wyścigu przeprowadzany przez IAAF potwierdził tę obserwację. Pełnosprawni biegacze przebiegli swoje pierwsze i drugie 100 m najszybciej, a Pan *Pistorius* przebiegł najszybciej swoje drugie i trzecie 100 m.

Wstępna analiza naukowa materiału z taśmy video przez włoskie laboratorium wykazała, że ani długość kroku Pana *Pistoriusa*, ani czas, w którym jego protezy były w kontakcie z podłożem nie różniły się znacznie od tychże u pozostałych biegaczy.

Urzędnikiem IAAF, który został zobowiązany przez przewodniczącego IAAF do oceny czy przypadek protez Pana *Pistoriusa* narusza nowy przepis 144.2(e) Regulaminu IAAF, został dr *Elio Locatelli*, którego zeznanie zostało odebrane przez Zespół Arbitrów. Rezultaty powyższych obserwacji oraz późniejszej ich analizy nie były przewidziane przez dr. *Locatelliego* i zostały w całości uznane za niejednoznaczne.

W celu dalszego prowadzenia oceny dr *Locatelli* zapytał prof. *Petera Brüggemanna* z Instytutu Biomechaniki i Ortopedii Uniwersytetu Sportu w Niemczech w Kolonii, czy mógłby on przeprowadzić biomechaniczne badanie w celu demonstracji, czy sztuczne kończyny Pana *Pistoriusa* zapewniły mu przewagę nad innymi atletami. Profesor *Brüggemann* potwierdził, że może podjąć się takiego badania i 24.7.2004 r. Pan *Pistorius* zgodził się na uczestniczenie w testach.

Profesor *Brüggemann* sporządził protokół z testów, oparty na instrukcjach przekazanych mu przez IAAF drogą elektroniczną oraz w rozmowach, głównie telefonicznych. Podsumowując, testy zostały stworzone, aby ocenić ruch biegu krótkiego Pana *Pistoriusa* przy użyciu odwrotnej metody dynamiki, a także aby zbadać zużycie przez niego tlenu oraz metabolizm krwi podczas symulacji biegu na 400 m.

W dniu 31.10.2007 r. prof. *Brüggemann* skontaktował się z IAAF w celu zaproponowania kilku zmian do protokołu z testów. W gruncie rzeczy zamiast jego pierwotnej propozycji przeprowadzenia testów na bieżni, miały się one odbyć na nieruchomym rowerze do ćwiczeń, ponieważ profesor został poinformowany, że szybki bieg po bieżni, nawet z poręczami, może być niebezpieczny dla Pana *Pistoriusa*.

Testy zostały przeprowadzone w Kolonii w ciągu dwóch dni, 12 i 13.11.2007 r. Pan *Pistorius* był w towarzystwie swojego agenta Pana *Peeta van Zyla* oraz Pana *Knuta Lechlera*, który był związany z Össur.

W dniu 12.11.2007 r. Pan *Pistorius* oraz pięciu poddawanych testom atletów o podobnych do niego możliwościach w sprincie przebiegło podmaksymalny wyścig na 400 m na bieżni na wolnym powietrzu a następnie serię maksymalnych i podmaksymalnych biegów krótkich na 100 m na bieżni w laboratorium Instytutu. Odnotowano pomiar zużycia tlenu, a także poziom mleczanu we krwi.

Natomiast 13.11.2007 r. zostały przeprowadzone na wszystkich uczestnikach pomiary antropometryczne przy użyciu trójwymiarowego skanera. Proteza została wymierzona przy użyciu maszyny do testowania tworzyw. Przeprowadzono dwa następne testy na rowerze do ćwiczeń, aby określić metaboliczne predyspozycje atletów.

Profesor *Brüggemann* i jego współpracownicy *Messrs Arampatzis* oraz *Emrich* sporządzili Raport Kolonijski 15.12.2007 r. Podsumowanie Raportu zawierało następujący rozstrzygający fragment:

Hipoteza, że zdolność metaboliczna u osobnika po amputacji kończyn poniżej kolan jest wyższa niż u zdrowych odpowiedników, została odrzucona. Testy metaboliczne wykazały niższą wydolność oddechową osobnika po amputacji niż u pozostałych testowanych osób. W biegu na 400 metrów zużycie tlenu przez upośledzonego atletę było 25% niższe niż zużycie tlenu przez zdrowego osobnika, który uzyskał mniej więcej ten sam czas końcowy. Ruchy stawów skokowych zdrowych kończyn i „sztucznych stawów skokowych” protezy zostały uznane za znacząco odmiennie. Zwrot energii był ewidentnie wyższy w przypadku protezy

niż w przypadku ludzkich stawów skokowych. Protezy miały także wpływ na ruchy kolana oraz stawów biodrowych podczas zajętej postawy sportowej. Faza nabierania rozpędu nie wykazała żadnych udogodnień w przypadku nóg naturalnych w porównaniu ze sztucznymi kończynami. Podsumowując, osobnik po podwójnej amputacji kończyn pod kolanami uzyskał istotną biomechaniczną przewagę dzięki protezom w porównaniu do uprawiania biegu przy użyciu naturalnych kończyn. Hipoteza, że protezy powodują biomechaniczne utrudnienia, została odrzucona. Ostatecznie zostało pokazane, że szybkie bieganie przy użyciu protez „*Cheetah*” jest innym rodzajem poruszania się niż naturalny sprint. „Odbijający się” ruch jest związany z niższym kosztem metabolicznym.

W dniu 14.1.2008 r. Rada IAAF wydała decyzję, która zawierała następujące wnioski:

Bieganie przy użyciu protez wymaga mniej ruchu pionowego połączonego z mniejszym wysiłkiem mechanicznym przy unoszeniu ciała oraz utrata energii spowodowana użyciem protez jest istotnie niższa niż ta przy użyciu ludzkiego stawu skokowego podczas biegu z maksymalną prędkością.

Opierając się na tych wnioskach, IAAF orzekło, że protezy *Cheetah Flex-Foot* używane przez Pana *Pistoriusa* zostały uznane za „(...) urządzenia techniczne zawierające sprężyny, koła lub inny element, który zapewnia użytkownikowi przewagę nad innymi atletami” i dlatego narusza przepis 144.2(e).

Pan *Pistorius* został ze skutkiem natychmiastowym uznany za osobę niespełniającą warunków do współzawodnictwa w zawodach zatwierdzanych przez IAAF. W dniu 13.2.2008 r. wniósł on apelację do Sądu Arbitrażowego ds. Sportu (CAS).

W apelacji Pan *Pistorius* zwrócił się do CAS o unieważnienie decyzji IAAF oraz wydanie decyzji zezwalającej na jego udział w zawodach objętych Regulaminem IAAF, przy użyciu sztucznych kończyn firmy *Cheetah*.

W dniu 25.3.2008 r. Pan *Pistorius* doręczył streszczenie pozwu wraz z zeznaniami świadków oraz dowodami rzeczowymi.

Natomiast 25.4.2008 r. IAAF doręczyło odpowiedź na streszczenie pozwu, któremu towarzyszyły zeznania świadków oraz dowody rzeczowe.

W dniach 29 i 30.4.2008 r. Zespół Arbitrów przeprowadził przesłuchanie świadków w Lozannie w siedzibie CAS.

Prawo

Umowa o arbitraż oraz jurysdykcja CAS

1. Umowa o arbitraż jest zawarta w przepisie 60.11. Regulaminu Współzawodnictwa IAAF:

W sprawach dotyczących uczestników zawodów międzynarodowych (lub wspierającej ich kadry) lub dotyczących nałożenia sankcji na Członka przez Radę w związku z naruszeniem przepisów, czy to związanych z użyciem środków dopingujących, czy nie, od decyzji odpowiedniego organu członkowskiego (chyba że stosuje się przepis 60.17) istnieje możliwość apelacji wyłącznie do CAS zgodnie z ustaleniami zawartymi w przepisach od 60.25. do 60.30.

2. Zgodnie z przepisem 60.25. Regulaminu Współzawodnictwa IAAF (Reguły IAAF) atleta może wnieść odwołanie od ostatecznej decyzji IAAF w ciągu 30 dni od daty pisemnego zawiadomienia o jej przyczynach. IAAF wysłało swą Decyzję do Pana *Pistoriusa* 16.1.2008 r. Pan *Pistorius* wniósł apelację do CAS 13.2.2008 r. Żadna ze stron nie kwestionowała właściwości CAS i apelacja została przez CAS przyjęta.
3. Zgodnie z Regułami IAAF taka apelacja powinna przybrać formę ponownego rozpatrzenia:
Wszystkie apelacje przed CAS muszą mieć postać ponownego przesłuchania w kwestiach, których sprawa dotyczy, i Zespół Arbitrów CAS powinien mieć możliwość zastąpienia swej decyzji decyzją właściwego Trybunału Państwa Członkowskiego tam, gdzie dotyczy to omyłkowej lub wadliwej proceduralnie decyzji Trybunału Państwa Członkowskiego IAAF.
4. Co za tym idzie, Zespół Arbitrów Apelacyjnych CAS jest upoważniony zarówno do ponownej rewizji faktów, jak i rewizji postanowień odpowiednich Reguł oraz zastosowanych przepisów prawa (Kodeks CAS, art. R57).

Kwestie do wyjaśnienia:

5. Kwestie podniesione przez Pana *Pistoriusa* w apelacji należy podzielić według czterech ogólnych nagłówków:
 - (i) Czy Rada IAAF przekroczyła swą właściwość, wydając Decyzję w imieniu IAAF?
 - (ii) Czy proces, w którym wydano Decyzję IAAF był zgodny z procedurą?
 - (iii) Czy Decyzja wydana przez IAAF była bezprawnie dyskryminująca?
 - (iv) Czy Decyzja wydana przez IAAF niesłusznie określiła użycie protez *Cheetah Flex-Foot* przez Pana *Pistoriusa* jako naruszenie przepisu 144.2(e)?

Analiza Zespołu Arbitrów:

6. Zespół Arbitrów uważa, że nie ma potrzeby przedstawiania argumentacji stron sporu w całości lub cytowania fragmentów dosłownie. Są one zawarte w aktach sprawy obydwu stron i mogą być z nich odczytane. Zespół Arbitrów uważa również za niewłaściwą próbę podsumowania argumentów stron, jako że wiele z nich zawiera skomplikowany materiał naukowy, który nie podlega redukcji do formy streszczenia. W zamian za to, Zespół Arbitrów zapewnia odniesienie do argumentacji stron poprzez dokonanie przypisu tam, gdzie dotyczy.
7. Adwokat Pana *Pistoriusa* zaniechał sprzeciwu co do właściwości (i) na uprzednim etapie rozprawy. Zespół rozpatruje obecnie kwestie [(ii), (iii) oraz (iv)] w kolejności.

Zagadnienie (ii)

Czy proces wydania Decyzji Nr 2008/1 przez Radę IAAF był zgodny z procedurą?

8. Wydarzenia zmierzające do wydania Decyzji przez IAAF rozpoczęły się od przyjęcia przez Radę nowego przepisu 144.2(e) 26.3.2007 r. na spotkaniu w Mombasie (Kenia).

Zespół Arbitrów uznał za nieprzekonujące zeznania Pana *Daviesa*, że wprowadzenie nowego przepisu miało być na początku wymierzone w użycie technologii sprężynowej w obuwiu do biegów. Istniał dowód, że problemy z obuwiem do biegów miały miejsce od pewnego czasu i radzono sobie z nimi zarówno przed, jak i po marcu 2007 r. bez potrzeby wprowadzenia nowego przepisu. Rzeczywiście, jak samo IAAF wskazało podczas rozprawy, przepis 143.2 zabrania używania butów, które dają atlecie jakąkolwiek nieuczciwą, dodatkową przewagę, łącznie z wcieleniem jakiejkolwiek technologii, która zapewniłaby ich posiadaczowi „nieuczciwą przewagę”.

9. Zespół Arbitrów bierze pod uwagę, że chodziło o możliwość wprowadzenia nowego przepisu z myślą o Panu *Pistoriusie* i że to zapoczątkowało proces, w którym IAAF uznało go za niekwalifikującego się do zawodów organizowanych przez IAAF w styczniu 2008 r.
10. Następnym istotnym wydarzeniem było sfilmowanie Pana *Pistoriusa* podczas zainscenizowanego wyścigu „B” w Rzymie 13.7.2007 r. Zespół Arbitrów nie widzi w tym nic złego. Wydaje się to być rzetelnym ćwiczeniem, wstępnie zaprojektowanym w celu sprawdzenia, czy długość kroku Pana *Pistoriusa* była większa w porównaniu z innymi atletami biorącymi udział w biegach porównywalną liczbę razy.
11. Następnie IAAF zdecydowało o dalszym śledztwie i zaangażowało Instytut w Kolonii do przeprowadzenia testów biomechanicznych i metabolicznych oraz przedłożenia raportu, czy proteza Pana *Pistoriusa* umożliwiała mu przewagę nad innymi atletami. Jak stwierdzono wyżej, Pan *Pistorius* zgodził się wziąć udział w tych testach.
12. Na tym etapie zdaniem Zespołu Arbitrów proces zaczął zmierzać „w dziwnym kierunku”. Korespondencja pomiędzy IAAF a prof. *Brüggemannem* ukazuje, że jego wskazówkami było przeprowadzenie testu tylko wówczas gdy Pan *Pistorius* biegł w linii prostej po fazie nabierania prędkości. Do momentu, gdy IAAF zleciło testy kolonijskie, wiadome było, że chodziło o tę część wyścigu, którą Pan *Pistorius* zwykle przebiegał najszybciej.
13. Po zapoznaniu się z obserwacjami z Rzymu, łącznie z nagraniem na taśmie video, które zostało pokazane Zespołowi Arbitrów, urzędnicy IAAF musieli wiedzieć, że jeśli nie weźmie się pod uwagę startu oraz fazy nabierania prędkości, rezultaty utworzą zniekształcony obraz zalet i/lub wad Pana *Pistoriusa*, poprzez brak analizy efektu działania urządzenia, którym posługiwał się Pan *Pistorius* podczas całego wyścigu. Zespół Arbitrów uważa, że czynnik ten poddaje w wątpliwość zasadność oraz ważność wyników testów będących podstawą Raportu Kolonijskiego. Zespół Arbitrów podkreśla, że nie ma powodu, by wierzyć, że odpowiedzialność spoczywała na prof. *Brüggemannie*. W trakcie rozprawy prof. *Brüggemann* wyjaśnił, że nie wierzył w to, iż był upoważniony do określenia wszystkich zalet oraz wad uprawiania biegów przy użyciu protez *Cheetah Flex-Foot*. Chodziło o określenie, czy takie protezy, zapewniały bądź nie przewagę na podstawie pomiarów, których miał się podjąć. Co za tym idzie, zdaniem Zespołu Arbitrów Raport Kolonijski nie zawiera odpowiedzi na pytanie, co do którego wymaga się decyzji tego Zespołu. Nie jest to wina prof. *Brüggemanna*, którego Zespół Arbitrów traktuje jako rzetelnego naukowca posiadającego wiedzę specjalistyczną. Wywodzi się to z misji, jaką otrzymał od IAAF.

14. Sytuacji nie uzdrawia też fakt, że dr *Robert Gailey*, naukowiec wyznaczony przez Pana *Pistoriusa* oraz firmę *Össur* do wzięcia udziału w testach kolonijskich¹, został skutecznie „zamrożony” w takim zakresie, że odmówił on uczęszczania na owe testy. Został poinformowany, że mógłby uczęszczać na nie jedynie w charakterze obserwatora, bez żadnego wkładu w protokół lub też analizę, która byłaby przygotowana następnie tylko przez prof. *Brüggemanna* i jego zespół.
15. Faktycznie, elektroniczny list dr. *Gaileya* do dr. *Locatelliego* z 29.10.2007 r., w którym przedstawił on wiele pytań oraz sugestii bezpośrednio odnoszących się do protokołu testów, nie tylko został zignorowany przez IAAF, ale również nie został pokazany prof. *Brüggemannowi*². Rzeczywiście prof. *Brüggemann* zeznał, że nie był on świadomy możliwości potencjalnego udziału dr. *Gaileya*, a także istnienia pytań i sugestii jakie poczynił w związku z protokołem.
16. Inne elementy procesu również powodują wzrost zaniepokojenia. Analizując potwierdzenie odbioru Raportu Kolonijskiego, Pan *Pistorius* otrzymał mniej niż miesiąc na udzielenie odpowiedzi na zawarte w nim wnioski. W dniu 11.1.2008 r. IAAF przedłożyło Radzie streszczenie Raportu Kolonijskiego przygotowane przez urzędników IAAF, raport, list Pana *Pistoriusa* w odpowiedzi na Raport, który w istocie mówił, że sporządzenie przemyślanej naukowej odpowiedzi na ów Raport oraz przepis 144.2 Regulaminu IAAF wymagałoby czasu.
17. Nawet więcej powodów do zmartwień pojawiło się podczas przesłuchania, jako że krótkie podsumowanie Raportu Kolonijskiego przekazane Członkom Rady nie zostało zaaprobowane przez prof. *Brüggemanna*. Gdy Zespół Arbitrów pokazał prof. *Brüggemannowi* streszczenie podczas składania przez niego zeznań, oświadczył on, że nie widział go wcześniej oraz że został zachęcony do zabrania go i objaśnienia w późniejszej fazie przesłuchania. Później potwierdził on, że streszczenie w postaci prezentowanej Członkom Rady nie było do końca precyzyjne, w szczególności pewne wartości procentowe zostały określone nieprawidłowo.
18. Ponadto Zespół Arbitrów nie był zachwycony faktem, że w przypadku tak ważnej kwestii jak prawo atlety do współzawodnictwa w zawodach międzynarodowych procedura głosowania oraz późniejsze ogłoszenie wyniku mogą być jedynie określone jako mniej niż doskonałe. Dokument wysłany do członków Rady podpisany przez Przewodniczącego IAAF został nadany w piątek (11.1.2008 r.), z żądaniem odesłania wyników głosowania do następnego poniedziałku rano (14.1.2008 r.). Nie jest więc niespodzianką, że jedynie 13 z 27 Członków Rady odesłało swoje głosy przed pierwszym terminem, który został wówczas przesunięty.
19. Zespół Arbitrów uważa także, że technika sprecyzowana przez IAAF w dokumentach dotyczących głosowania, która mówi, że wstrzymanie się od głosu będzie liczyć się

¹ Dr *Robert Gailey*, Uniwersytet Szkoły Medycznej w Miami, który oświadczył w swoim liście: „(...) wydaje się, że 30 lat naszych złożonych doświadczeń z atletami po amputacjach nie będzie miało zastosowania w analizie oraz interpretacji danych po ich przetworzeniu. Jak wiadomo, analiza interpretacji danych związanych z ruchem może być nieco subiektywna i znajomość obcych zmiennych może pomóc w uzyskaniu wiarygodnych wyników”.

² Zeznanie *Brüggemanna* z 30.4.2008 r., ok. 17.30.

- jako głos „za” uznaniem Pana *Pistoriusa* za niekwalifikującego się, nie była zadowalającą metodą usprawiedliwienia oświadczenia IAAF dla prasy, a mianowicie, że decyzja została przez Radę powzięta anonimowo.
20. Wrażenie sądu wydanego z góry uwydatnia również fakt, że dr *Locatelli* oraz inni urzędnicy IAAF wyznali prasie, „zanim odbyło się głosowanie”, że Pan *Pistorius* będzie objęty zakazem brania udziału w zawodach zatwierdzonych przez IAAF.
 21. Podsumowując, wrażenie Zespołu Arbitrów jest takie, że pomimo dostojności IAAF i stosownego oświadczenia dla prasy w lecie 2007 r., pochodzącego od najwyższej postawionych w Federacji, do listopada owego roku, przynajmniej część urzędników IAAF uznała, że nie chcą, aby Pan *Pistorius* był uznany za uprawnionego do współzawodnictwa w zawodach międzynarodowych organizowanych przez IAAF, bez względu na to, co mogłyby wykazać prawidłowo przeprowadzone badania naukowe.
 22. Zdaniem Zespołu Arbitrów sposób, w jaki IAAF potraktowało sytuację Pana *Pistoriusa* w okresie pomiędzy lipcem 2007 r. a styczniem 2008 r., był na o wiele niższym poziomie niż standard, którego międzynarodowa społeczność sportowa ma prawo spodziewać się po takim stowarzyszeniu jak IAAF.
 23. Jednakże ten wniosek, wpływa na wynik apelacji. Jak słusznie zauważyła Rada IAAF, ta apelacja jest ponownym procesem. Meritum zagadnień będzie badane na drodze sądowej na podstawie dowodów oraz argumentacji prezentowanych Zespołowi Arbitrów podczas procesu apelacyjnego.

Zagadnienie (iii)

Czy decyzja Rady IAAF była bezprawnie dyskryminująca?

24. Pan *Pistorius* jest zdania, że decyzja IAAF narusza obowiązek niedyskryminacji, ponieważ nie szukała odpowiedniego zastosowania przepisu prawa. Uważa on, że uznając Pana *Pistoriusa* za niekwalifikującego się do współzawodnictwa w organizowanych przez IAAF zawodach bez próby odnalezienia jakiegokolwiek innego rozwiązania, modyfikacji lub uregulowania, które mogłyby pozwolić mu na udział w tego rodzaju zawodach na równych prawach ze wszystkimi sprawnymi fizycznie atletami, IAAF zanegowało jego podstawowe prawa człowieka, łącznie z prawem równego dostępu do Zasad i Wartości Olimpijskich.
25. Nasuwa się pytanie, czy kwestie związane z Regulami IAAF powinny być rozwiązywane zgodnie z postanowieniami Regulaminu. Strony są zgodne, że prawem stosowanym do stanów faktycznych jest Prawo Księstwa Monaco, jako prawo którym rządzi się Konstytucja IAAF, zgodnie z art. 16.
26. Konwencja Praw Osób Niepełnosprawnych wraz z Fakultatywnym Protokołem („Konwencja”) została przyjęta 13.12.2006 r. w siedzibie Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku i była gotowa do podpisania 30.3.2007 r. Weszła w życie zgodnie z jej warunkami (art. 45) 30 dni po złożeniu dwudziestej ratyfikacji – 3.5.2008 r.
27. Podpisanie Konwencji może stworzyć zobowiązanie, w okresie pomiędzy podpisaniem a ratyfikacją, do powstrzymania się od działań, które unieważniłyby przedmiot oraz cel traktatu. Ratyfikacja jest działaniem powziętym przez państwa, które zapowiada zamiar

- przestrzegania praw i obowiązków prawnych zawartych w Konwencji lub Protokole Fakultatywnym. Żadne z tych działań nie zostało powzięte przez Księstwo Monaco i Konwencja Narodów Zjednoczonych nie została ustanowiona w jego prawie.
28. Ponadto Konwencja nie byłaby obowiązująca w okolicznościach dotyczących tej apelacji. Na przykład, art. 30.5 stanowi, że strona kontraktu powinna zachęcać do udziału i popierać udział osób niepełnosprawnych w popularnych dyscyplinach sportowych na wszystkich poziomach aktywności w celu umożliwienia udziału na równych zasadach w tychże dyscyplinach sportowych.
29. Innymi słowy, prawa dotyczące inwalidztwa wymagają tylko pozwolenia dla osób takich jak Pan *Pistorius* na współzawodnictwo na równi z innymi. Zagadnieniem, o którym ma zdecydować Zespół Arbitrów, jest to, czy Pan *Pistorius* współzawodniczy na równi z innymi atletami nieposługującymi się protezami *Cheetah Flex-Foot* czy też nie. Jak słusznie wspomniał prawnik IAAF, jeśli Zespół Arbitrów uzna, że protezy *Cheetah Flex-Foot*, Pana *Pistoriusa* nie zapewniają mu żadnej przewagi, będzie on mógł współzawodniczyć na równi z innymi atletami. Jeśli Zespół ten stwierdzi, że Pan *Pistorius* uzyska przewagę, Konwencja nie będzie miała zastosowania w jego sprawie.
30. Argumentacja Pana *Pistoriusa*, która mówiła o bezprawnej dyskryminacji, zostaje stosownie odrzucona.

Zagadnienie (iv)

Czy decyzja wydana przez IAAF niesłusznie określiła użycie protez *Cheetah Flex-Foot* przez Pana *Pistoriusa* jako naruszenie przepisu 144.2(e)?

31. Punktem wyjścia Zespołu Arbitrów dla tej części analizy jest przepis 144.2(e), przyjęty przez Radę IAAF na posiedzeniu w Mombasie, Kenia 26.3.2007 r. Jak stwierdzono powyżej, brzmi on następująco:
Zgodnie z celem tego przepisu, co następuje będzie uznane za pomoc i jest niedozwolone:
(...)
(e) Użycie jakiegokolwiek technicznego urządzenia zawierającego sprężyny, koła lub jakiegokolwiek inny element, który zapewnia użytkownikowi przewagę nad innym atletą nieposługującym się takim urządzeniem.
32. Nie sugerując jakiegokolwiek krytyki wobec autora przepisu, który stawiał czoła niezwykle trudnemu zadaniu, Zespół Arbitrów stwierdza, że ów przepis jest arcydziełem dwuznaczności. Czym jest **urządzenie techniczne**? Dla celów obecnego dochodzenia Zespół Arbitrów gotowy jest założyć, że sztuczna proteza *Cheetah Flex-Foot* jest określana mianem „urządzenia technicznego”, chociaż ta propozycja nie pozbawiona jest wątpliwości.
33. Czym jest urządzenie, które zawiera **sprężyny**? Z technicznego punktu widzenia, prawie każdy przedmiot z niełamliwego materiału jest „sprężyną” w tym sensie, że jest elastyczny. Oczywiście *Cheetah Flex-Foot* jest „sprężyną”, ale czy zawiera „sprężyny”? Naturalna ludzka noga jest „sprężyną” sama w sobie.
34. Wówczas pojawia się decydujące pytanie o znaczenie wyrażenia **przewaga (...)** **nad innymi atletami**. Prawniki IAAF przekonywał Zespół Arbitrów, że codzienne

i naturalne znaczenie słowa **zaleta** jest nieograniczone. Użyte w odniesieniu do „urządzenia technicznego” i określone (przypuszczalnie we właściwym oraz sprawiedliwym procesie) w celu dostarczenia atlecie jakiegokolwiek przewagi, chociażby małej, w którymkolwiek stadium zawodów, to urządzenie musi sprawiać, że atleta nie kwalifikuje się do współzawodnictwa bez względu na jakiegokolwiek odpowiedniki w postaci wad.

35. Zespół Arbitrów nie akceptuje tej opcji. Oczywiście atleci nie powinni być zmuszani do współzawodnictwa z osobami posługującymi się pomocniczymi środkami napędowymi, takimi jak motory, koła, sprężyny (tak jak np. w sprężynowym urządzeniu do podskakiwania) lub innymi napędowymi, czynnymi urządzeniami. Powyższe nie pozostawia wątpliwości i taka interpretacja nowego przepisu 144.2(e) jest racjonalna i właściwa. Lecz propozycja klasyfikacji nieruchomego urządzenia *Cheetah Flex-Foot* używanego przez Pana *Pistoriusa*, jako naruszającego ów przepis bez przekonującego naukowego dowodu, że zapewnia mu ono **całkowitą czystą przewagę** nad innymi atletami, otwarcie przeciwstawia się zarówno zasadzie prawa, jak i zdrowemu rozsądkowi. Zasada ta szczególnie zabrania używania technicznego urządzenia, które „(...) **dostarcza użytkownikowi przewagi nad innymi atletami nieposługującymi się tym urządzeniem**”. Jeśli użycie go dostarcza więcej wad niż zalet, wówczas nie można właściwie powiedzieć o nim, że zapewnia przewagę nad innymi atletami, ponieważ użytkownik jest faktycznie postawiony w niekorzystnej sytuacji we współzawodnictwie. Jest to jedyna rozsądna interpretacja pojęć z przepisu 144.2(e).
36. Zespół Arbitrów stwierdza, że ta interpretacja przepisu 144.2(e) została skutecznie przyjęta przez dr. *Locatelliego* z IAAF w jego zeznaniach na rozprawie, gdzie powiedział, że owa zasada nie zabraniałaby Panu *Pistoriusowi* udziału w wyścigach na 100 lub 200 m. Doktor *Locatelli* powiedział, że takie dystanse nie pozwoliły Panu *Pistoriusowi* nadrobić strat po wolniejszym starcie. Dlatego też dr *Locatelli* skoncentrował się na ogólnym efekcie protezy, nie na tym, czy Pan *Pistorius* miał przewagę w jednym tylko punkcie wyścigu.
37. Niestety, jak wyjaśnił prof. *Brüggemann* podczas rozprawy, IAAF nie poprosiła go, aby określił, czy posługiwanie się protezą *Cheetah Flex-Foot* przez Pana *Pistoriusa* dało mu czystą przewagę lub też uniedogodnienie, czy też nie. Dlatego też Raport Kolonijski nie odnosi się do głównego pytania, na które ma odpowiedzieć Zespół Arbitrów w związku z tą apelacją.

Ciężar i stopień dowodu

38. To prowadzi analizę do pytania o dowód. IAAF słusznie zaakceptowało ciężar dowodu. Nie wymaga się dalszej dyskusji w tej kwestii. Jednakże strony nie były zgodne co do stopnia dowodu. To z pewnością nie jest dowód poza uzasadnioną wątpliwość przeprowadzany w większości postępowań w sprawach karnych ani, zdaniem Zespołu Arbitrów, żaden z możliwych dowodów pośrednich, które są przeprowadzane od

czasu do czasu w związku z procesami dyscyplinarnymi organizacji zawodowych lub organów nadzorujących.

39. Podkreśla się, że ta apelacja nie dotyczy żadnego elementu dyscyplinarnego. Nikt z osób zaangażowanych w sprawę nie zasugerował w żadnym momencie, że trudne położenie Pana *Pistoriusa* jest kwestią dyscyplinarną. Zespół Arbitrów uzgodnił z IAAF, że zastosowanym dowodem będzie „bilans prawdopodobieństwa”.

Ocena materiału dowodowego przez Zespół Arbitrów

40. Zespół Arbitrów wyniósł z tego postępowania poczucie wielkiego szacunku dla wszystkich biegłych i docenił ich wysiłki w celu zapoznania jego członków z zawilnością poważnych kwestii naukowych. Szczególnie docenił ducha współpracy oraz wzajemny szacunek, w których biegli rozpoczęli procedurę konferencji, zaproponowaną przez Zespół Arbitrów, na którą przystały strony. Ustęp otwierający punkty Umowy przez doktorów *Brüggemanna*, *Potthasta*, *Herra* and *Krama* ma charakter instruktażowy. Ogólnie rzecz biorąc, drużyny naukowe zarówno z Kolonii, jak i z Huston mają wzajemną ufność w naukową spójność każdej z nich.
41. Istniały pola prawdziwego porozumienia, jak i autentyczne sprzeczności. Jak zano-towano powyżej, Zespół Arbitrów nie powinien podsumowywać tu rozległego naukowego materiału dowodowego prezentowanego przez tych ekspertów. Jednakże pomocnym jest rozumienie podstawowych ustaleń ekspertów oraz opartych na nich kwestii spornych stron.
42. Jak ukazano w powyższym cytacie fragmentu Raportu Kolonijskiego oraz jak stwierdzono w Decyzji IAAF, wnioski dotyczące zalety stosowania protezy *Cheetah Flex-Foot* pochodzą w zasadzie z dwóch elementów Raportu Kolonijskiego: po pierwsze, Pan *Pistorius*, używając tego urządzenia, nie ma tak wiele pionowej siły przy każdym kroku; innymi słowy, biegnie on w bardziej płaski sposób niż sprawni fizycznie biegacze. Wszyscy biegli byli zgodni, że te pomiary były uzasadnione; po drugie, Pan *Pistorius* zużywa mniej metabolicznej energii, biegnąc, być może w rezultacie bardziej płaskiej postawy podczas biegu. Te wyniki testów zostały zakwestionowane.
43. Eksperci przedstawieni przez Pana *Pistoriusa* przeprowadzili własne testy na nim oraz na sprawnych fizycznie atletach w laboratorium w Huston w lutym 2008 r. (dalej: Raport z Huston). Między innymi testy przedstawione w Raporcie z Huston wykazały, że Pan *Pistorius* zużył tę samą ilość tlenu co zdrowi biegacze w podmaksymalnej prędkości i dlatego nie miał metabolicznej przewagi. Inne testy również wykazały normalny poziom wyczerpania u Pana *Pistoriusa*. Ponownie eksperci byli zgodni, że wyniki tych testów były uzasadnione. Raport z Huston zawierał również badanie ilości utraconej energii przy użyciu protezy *Cheetah Flex-Foot* oraz przy użyciu naturalnej, nienaruszonej nogi ludzkiej, zawierającej ścięgna oraz inne elementy, które wytwarzają pozytywną energię (a których z powodów oczywistych atleta po amputacji nie posiadałby). Wspólną płaszczyzną jest to, że Raport Kolonijski nie dokonał pomiarów żadnych z tych elementów.

44. Podsumowując, Zespół Arbitrów stwierdza, że IAAF nie stawiło czoła ciężarowi dowodu na podstawie „bilansu prawdopodobieństwa”, co do faktu, że przepis 144.2(e) jest naruszony poprzez przypadek użycia protezy *Cheetah Flex-Foot* przez Pana *Pistoriusa* z kilku powodów. Po pierwsze, jak zanotowano wyżej, naruszenie powstałoby tylko wówczas, gdyby użytkownik protezy uzyskał całkowitą czystą przewagę nad innymi biegaczami, a IAAF nie zwróciło się do prof. *Brüggemanna* i jego współpracowników, aby dokonali tego rodzaju ustaleń. Warunki polecenia skierowanego do prof. *Brüggemanna* i jego zespołu przez IAAF nie zawierały stosownego pytania.
45. Protokół testów, jaki przygotował on w celu sporządzenia Raportu Kolonijskiego, na podstawie instrukcji uzyskanych od IAAF, nie został zaprojektowany tak, aby dostarczyć naukowej opinii, czy *Cheetah Flex-Foot* Pana *Pistoriusa* umożliwiły mu całkowitą przewagę nad atletami nieposługującymi się tego rodzaju urządzeniami. Uwaga została jasno wyrażona przez dr. *Locatelliego* w jednym z jego wywiadów dla prasy, gdy powiedział: „(...) szukamy zalet, a nie wad. Eksperti uzgodnili także na rozprawie, że ani badania przeprowadzone w Kolonii, ani w Huston nie określiły ilościowo wszystkich możliwych zalet oraz wad Pana *Pistoriusa* w wyścigu na 400 metrów”.
46. Po drugie, Zespół Arbitrów nie jest przekonany, czy istnieje wystarczający dowód jakiegokolwiek metabolicznej przewagi na korzyść osobnika po podwójnej amputacji posługującego się protezą *Cheetah Flex-Foot*. Oczywiście dowód przedstawiony w Raporcie Kolonijskim nie jest w stanie zaspokoić ciężaru dowodu przyjętego przez IAAF. IAAF zdawało się rozpoznać ten fakt na rozprawie, jako że skupiło się na biomechanicznych aspektach Raportu Kolonijskiego i przyznało, że większość ustaleń metabolicznych, łącznie z pomiarem mleczanu we krwi, nie była rozstrzygająca.
47. Podobnie IAAF nie udowodniło pozostałych podstaw własnej decyzji, a mianowicie że biomechaniczne efekty posługiwania się konkretną protezą dają Panu *Pistoriusowi* przewagę nad innymi atletami nieposługującymi się takim urządzeniem. Podczas ostatniego posiedzenia biegłych oraz Zespołu Arbitrów biegli przyznali, że porównania pomiędzy pozytywną energią, która może być użyta do zwiększenia prędkości biegaczy posługujących się naturalnymi kończynami oraz sztucznymi kończynami, nie mogą być traktowane jako dostarczenie ostatecznych wniosków w świetle aktualnej wiedzy naukowej. Nie mogli oni z pewnością domniemywać, że sprzeczne hipotezy, które popierali, były w istocie hipotezami niemożliwymi do udowodnienia. Naukowcy nie wiedzą zwłaszcza, czy fakt, że sprawni fizycznie biegacze wytwarzają więcej siły pionowej niż Pan *Pistorius*, jest zaletą czy wadą. Istnieje przynajmniej część naukowych dowodów na to, że biegacze, łącznie z tymi biorącymi udział w biegach na 400 m, trenują, by bardziej się odbijać (np. by używać więcej pionowej siły), ponieważ to zapewnia większą prędkość. Dlatego też ustalenia Raportu Kolonijskiego, na których opierała się Decyzja IAAF, że Pan *Pistorius* zużywa mniej siły pionowej i biega w bardziej płaskiej pozycji, może być raczej wadą niż zaletą.
48. Dodatkowo, podczas gdy Raport Kolonijski stwierdzał mniejszą utratę energii w protezie *Cheetah Flex-Foot* niż w ludzkiej kostce, eksperci naukowcy zgodnie stwierdzili, że energia „utracona” w kostce mogła być przekazana gdziekolwiek indziej w ciele

człowieka, przez ścięgna, więzadła, mięśnie itd., ponieważ ciało człowieka nie lubi tracić energii. Byli oni zgodni co do tego, że taki przekaz nie może być prawidłowo zmierzony i aktualnie rozumiany. Dlatego też, przy uwzględnieniu aktualnej wiedzy naukowej, precyzyjna ocena, czy proteza *Cheetah Flex-Foot* zachowuje się bardziej lub mniej jak ludzka kostka i dolny odcinek nogi w znaczeniu jakości „sprzyjającej sprężynie”, wydaje się być niewykonalna.

49. Ponadto eksperci naukowcy uzgodnili, że mechaniczna przewaga dostarczana przez sztuczną kończynę prowadziłyby do metabolicznej przewagi u biegacza. Jak zanotowano wyżej, ani Raport Kolonijski, ani Raport z Huston nie wykazały takiej przewagi metabolicznej.
50. W świetle analizy faktów dokonanej przez Zespół Arbitrów, oceny naukowych ekspertów oraz stosownych zasad prawa, Zespół ten bez żadnych wątpliwości stwierdza, że IAAF nie zdołało przeprowadzić dowodu, co za tym idzie, apelacja Pana *Pistoriusa* zostaje podtrzymana.
51. Zespół Arbitrów umacnia w tej konkluzji fakt, że protezy *Cheetah Flex-Foot* są w użyciu od dziesięciolecia i do tej pory żaden inny biegacz posługujący się nimi – po pojedynczej lub po podwójnej amputacji – nie biegał na tyle szybko, aby efektywnie współzawodniczyć ze sprawnymi fizycznie biegaczami, dopóki nie zrobił tego Pan *Pistorius*. W rzeczywistości poprzednie wystąpienia biegaczy posługujących się protezami służą do badań nad korzyściami protez i pokazują, że nawet jeśli proteza dostarcza przewagi, a jak stwierdzono, nie zostało to udowodnione, może to być dość ograniczone.
52. Konsekwencją postanowienia Zespołu Arbitrów jest to, że decyzja Rady IAAF 2008/1 14.1.2008 r. zostaje uchylona ze skutkiem natychmiastowym, a Pan *Pistorius* jest uprawniony do współzawodnictwa w zawodach zatwierdzanych przez IAAF.
53. Jednakże należy wyjaśnić, że wynik tej apelacji nie decyduje.
54. Po pierwsze, decyzja Zespołu Arbitrów dotyczy sytuacji Pana *Pistoriusa*, posługującego się konkretnym modelem protezy *Cheetah Flex-Foot*, co było przedmiotem testów w Kolonii i zostało przedstawione Zespołowi Arbitrów jako dowody rzeczowe podczas przesłuchania w Lozannie. Nie jest to ogólne zezwolenie dla Pana *Pistoriusa* na posługiwanie się jakimkolwiek późniejszym i ulepszonym modelem *Cheetah Flex-Foot*, który mógłby dostarczyć mu całkowitej czystej przewagi.
55. Po drugie, Zespół Arbitrów nie wyklucza możliwości, że dzięki przyszłym postępom wiedzy naukowej oraz odpowiednio zaprojektowanym i przeprowadzonym testom satysfakcjonująco dla obu stron, IAAF może w przyszłości zająć stanowisko w celu udowodnienia, że obecny model *Cheetah Flex-Foot* zapewnia Panu *Pistoriusowi* całkowitą przewagę nad innymi atletami.
56. Po trzecie, decyzja Zespołu Arbitrów w tej apelacji nie ma zupełnie żadnego zastosowania do jakiegokolwiek innego atlety czy też innego modelu sztucznej kończyny. Każda sprawa musi być rozpatrywana przez IAAF na podstawie konkretnych stanów faktycznych. Postanowienie nie przyznaje nieograniczonego pozwolenia dla innych osobników po pojedynczej lub podwójnej amputacji do współzawodnictwa w organizowanych przez IAAF zawodach, posługując się protezą *Cheetah Flex-Foot*

lub w szczególności jakimkolwiek innym modelem protezy. Każdy osobnik po amputacji jest zobowiązany do współpracy z IAAF w celu uzyskania swojego uprawnienia na podstawie przepisu 144.2(e), według interpretacji Zespołu Arbitrów, a opartego na warunkach indywidualnych. Zespół Arbitrów ma nadzieję, że to nie narzuci nowego poważnego zobowiązania na IAAF ze względu na wyjątkową naturę sprawy Pana *Pistoriusa*. Jednakże, jeśli stworzy to dodatkowe zobowiązanie, trzeba będzie na nie spojrzeć jak na jedno z wyzwań XXI w.

Postanowienia Sądu Arbitrażowego ds. Sportu:

1. IAAF nie sprostало ciężarowi postawionego dowodu i uznano, że apelacja wniesiona przez Pana Oscara *Pistoriusa* 13.2.2008 r. pozostaje w mocy.
2. Odpowiednio, Decyzja Rady IAAF Nr 2008/1 z 14.1.2008 r. zostaje uchylona ze skutkiem natychmiastowym, a atleta jest obecnie uprawniony do współzawodnictwa w zawodach zatwierdzonych przez IAAF, przy posługiwaniu się modelem protezy *Cheetah Flex-Foot* produkcji Össur, wykorzystanym w testach przeprowadzonych w Kolonii oraz przedstawionym jako dowód rzeczowy podczas rozprawy w postępowaniu apelacyjnym.
3. Zaakcentowane zostało, że zakres zastosowania tego orzeczenia jest ograniczony jedynie do uprawnienia Pana *Pistoriusa* oraz używania przez niego konkretnych protez, tak jak w przedmiocie apelacji.
4. W związku z tym, to orzeczenie nie ma zastosowania do uprawnień kwalifikacyjnych jakichkolwiek innych osobników po amputacji lub też jakiegokolwiek innego modelu sztucznej kończyny. Na IAAF spoczywa obowiązek zbadania okoliczności na podstawie poszczególnych spraw tego typu, bezstronnie, w kontekście aktualnej wiedzy naukowej obowiązującej w momencie przeprowadzania takiej rewizji.
5. Żadne zarządzenie co do kosztów nie zostało wydane, z wyjątkiem zatrzymania przez CAS opłaty sądowej w wysokości 500 CHF, uiszczonej przez wnoszącego apelację na początku postępowania rozjemczego.

ABSTRACT

The Court of Arbitration for Sport ruled that the 21-year-old South African is eligible to race against able-bodied athletes, overturning a ban imposed by the International Association of Athletics Federations.

Pistorius was born without fibulas – the long, thin outer bone between the knee and ankle – and was 11 months old when his legs were amputated below the knee. Pistorius appealed to CAS, world sport's highest tribunal, to overturn a Jan. 14 ruling by the IAAF that banned him from competing. The IAAF said his carbon fiber blades give him a mechanical advantage.

The IAAF based its January decision on studies by German professor Gert-Peter Brueggemann, who said the J-shaped "Cheetah" blades were energy efficient.

CAS said the IAAF failed to prove that Pistorius' running blades give him an advantage.

"The panel was not persuaded that there was sufficient evidence of any metabolic advantage in favor of a double-amputee using the Cheetah Flex-Foot", CAS said. "Furthermore, the CAS panel has considered that the IAAF did not prove that the biomechanical effects of using this particular prosthetic device gives Oscar Pistorius an advantage over other athletes not using the device".

In response to the announcement, Pistorius said: "My focus throughout this appeal has been to ensure that disabled athletes be given the chance to compete and compete fairly with able-bodied athletes. I look forward to continuing my quest to qualify for the Olympics".